

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. travnja 2018. uputio Corte suprema di cassazione (Italija) –
Equitalia centro SpA protiv Poste Italiane SpA**

(Predmet C-284/18)

(2018/C 249/17)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Tužitelj (i žalitelj u kasacijskom postupku): Equitalia centro SpA

Tuženik (i druga stranka u kasacijskom postupku): Poste Italiane SpA

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 14. UFEU-a (raniji članak 7D Ugovora koji je postao članak 16. UEZ-a), članku 106. stavku 2. UFEU-a (raniji članak 90. Ugovora koji je postao članak 86. stavak 2. UEZ-a) i izvrštenju u usluge od općeg gospodarskog interesa (UOGI) pravilo poput onoga sadržanog u članku 10. stavku 3. Zakonodavne uredbe br. 504/1992, u vezi s člankom 2. stavcima 18. do 20. Zakona br. 662/1996, koje – čak i nakon privatizacije usluga „bancoposta” koje pruža društvo Poste Italiane s.p.a. – uspostavlja i održava pridržavanje djelatnosti (sustav monopola) u korist društva Poste Italiane s.p.a., čiji je predmet upravljanje uslugama poštanskog tekućeg računa za ubiranje lokalnog poreza ICI, uzimajući u obzir razvoj nacionalnih propisa u području naplate poreza, koji barem od 1997. poreznim obveznicima i lokalnim poreznim tijelima omogućuje plaćanje i naplatu preko bankarskog sustava?
2. Ako se u odgovoru na prvo pitanje bude smatralo da uspostava zakonskog monopola odgovara značajkama usluge od općeg gospodarskog interesa, protivi li se članku 106. stavku 2. UFEU-a (raniji članak 90. Ugovora koji je postao članak 86. stavak 2. UEZ-a) i članku 107. stavku 1. UFEU-a (raniji članak 92. Ugovora koji je postao članak 87. UEZ-a), u skladu s tumačenjem tih pravila koje je pružio Sud u pogledu zahtjeva za razlikovanje zakonite mjere – kojom se kompenziraju obveze obavljanja javne usluge – od nezakonite državne potpore (presuda Suda od 24. srpnja 2003., C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), pravilo poput onog koje proizlazi iz članka 10. stavka 3. Zakonodavne uredbe br. 504/1992, u vezi s člankom 2. stavcima 18. do 20. Zakona br. 662/1996 i člankom 3. stavkom 1. Uredbe Predsjednika Republike br. 144/2001, koje društvu Poste Italiane s.p.a. daje ovlast jednostranog određivanja iznosa „provizije” koju duguje koncesionar (agent) za naplatu poreza ICI i koja se primjenjuje na svaku transakciju upravljanja izvršenu na poštanskom tekućem računu koji glasi na koncesionara, uzimajući u obzir to da je društvo Poste Italiane s.p.a. odlukom upravnog odbora br. 57/1996 utvrdilo navedenu proviziju u iznosu od 100 lira za razdoblje od 1. travnja 1997. do 31. svibnja 2001., a u iznosu od 0,23 eura za razdoblje nakon 1. lipnja 2001.?
3. Protivi li se članku 102. stavku 1. UFEU-a (raniji članak 86. Ugovora koji je postao članak 82. stavak 1. UEZ-a), kako ga je tumačio Sud Europske unije (vidjeti presude Suda od 13. prosinca 1991., C-18/88, GB Inno BM; od 25. lipnja 1998., C-203/96, Chemische Afvaistoffen Dusseldorf BV; od 17. svibnja 2001., C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), skup pravila poput onoga koji se sastoji od članka 2. stavaka 18. do 20. Zakona br. 662/1996, članka 3. stavka 1. Uredbe Predsjednika Republike br. 144/2001 i članka 10. stavka 3. Zakonodavne uredbe br. 504/1992, u skladu s kojima koncesionar (agent) nužno mora biti obvezan platiti „proviziju” koju jednostrano određuje i/ili mijenja društvo Poste Italiane s.p.a., tako da se ugovor o poštanskom tekućem računu ne može raskinuti bez povrede obveze iz članka 10. stavka 3. Zakonodavne uredbe br. 504/1992 i posljedične povrede obveze naplate ICI-ja koja je preuzeta u odnosu na lokalno porezno tijelo?